

BİRİNCİ BÖLÜM

“Hey, sen! Buraya gel!”

Sherlock Holmes hem çağrılan hem de çağırın kişilerin kim olduğunu öğrenmek amacıyla arkasına döndü. Yalnızca erkeklerin eğitim gördüğü Deepdene Okulu'nun güneşli bahçesinde o sabah, üzerlerinde kusursuz görünen üniformalarla yüzlerce öğrenci dikilmekteydi. Deri kayışlı sandıklar ve taşmak üzere olan bavullar, yanlarında sadık köpekler gibi bekliyordu. Hedef, içlerinden herhangi biri olabilirdi. Deepdene'deki öğretmenler, öğrencilere isimleriyle hitap etmemeyi alışkanlık haline getirmişlerdi; varsa yoksa ‘Sen!’, ‘Delikanlı!’ ya da ‘Ufaklık!’ diyorlardı. Bu durum öğrenciler için yaşamı epey zorlaştırıyor, onları her an tetikte olmaya zorluyordu; öğretmenlerin de amacı buydu belki de. Ya da kolaya kaçmışlar ve öğrencilerin isimlerini ezberlemeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişlerdi. Sherlock hangi açıklamanın daha geçerli olduğuna karar veremedi. Belki ikisi de doğrudu.

O sırada bahçedeki öğrenciler dikkatlerini başka şeylere vermişlerdi. Ya onları almaya gelmiş aile üyeleriyle dedikodu yapıyor ya da kendilerini eve götürecek atlı arabaların

yolunu gözlüyorlardı. Sherlock kaderin belalı parmağının kendisini işaret edip etmediğini anlayabilmek için gönül-süzce arkasına döndü.

Evet, parmak ona çevriliydi ve Latince öğretmeni Bay Tulley'ye aitti. Ansızın okul binasının köşesinde, Sherlock'un diğer oğlanlardan biraz uzakta durduğu yerin yakınında belirmişti. Genelde tebeşir tozuyla kaplı olan kıyafeti, ders yılı sonu olması ve oğullarının eğitimi için para ödeyen babalarla yapılacak kaçınılmaz görüşmeler nedeniyle özel olarak temizletilmişti. Başındaki kep, oraya okul müdürü tarafından yapıştırılmış gibi dimdik duruyordu.

“Bana mı dediniz efendim?”

“Evet efendim. Size dedim efendim!” diye çıkıştı Bay Tulley. “Okul müdürü odasında seni bekliyor. *Quam celerime*. Bunun ne demek olduğunu bilecek kadar Latince hatırlıyor musun bari?”

“Derhal’ demek efendim.”

“Öyleyse durma.”

Sherlock okulun giriş kapısına baktı. “Ama efendim... Babamın gelip beni almasını bekliyordum.”

“Buradan sensiz ayrılmayacağına eminim delikanlı.”

Sherlock son bir defa karşı koymayı denedi. “Eşyalarım...”

Bay Tulley, Sherlock'un eski püskü sandığına –babasının orduyla yaptığı yolculuklarda kullandığı, üzerinde geçmişin bıraktığı çeşitli izler bulunan bir sandıktı bu– küçümseyen gözlerle baktı. “Bu sandığı çalmak isteyeceklerini hiç

sanmıyorum,” dedi, “tabii bunu tarihî değeri için yaparlarsa bilemem. Sen yokken ona göz kulak olacak birilerini bulurum. Şimdi fırla.”

Sherlock istemeye istemeye eşyalarını –yedek gömleleriyle iç çamaşırlarını, şiir kitaplarını; bir de aklına gelen fikir, düşünce, yorum ve melodileri yazdığı defterini– orada bırakıp okul binasının sütunlu girişine doğru yürüdü. Bir yandan da atlı arabaların aynı anda girip çıkmaya çalışarak kargaşa yarattığı dar kapının ardındaki ana yola göz atmaya devam ederek, bahçedeki öğrenciler ve velilerin arasında güçlkle ilerledi.

Giriş holünün ahşap kaplama duvarlarının önünde, geçmişte görev yapmış okul müdürlerinin ve bağış yapmış belli başlı insanların mermer büstleri diziliydi; her bir büst kendi kaidesine sahipti. Yüksek pencerelerden içeriye çaprazlamasına sızarak siyah beyaz karoyla kaplı zemine vuran ışık, havada uçuşan tebeşir tozu zerreleriyle daha da belirgin bir hale geliyordu. İçeride, hizmetlilerin her sabah yerleri silmek için kullandığı fenollü sabunun kokusu vardı. Salondaki kalabalığa bakılırsa, büstlerden birinin yakın zamanda devrilmesi muhtemeldi. Bazılarının üzerindeki geniş çatlaklar, her dönem en azından bir büstün yere düşüp tamir edildiği izlenimini veriyordu.

Ona aldırış etmeyen insanların arasından kıvrıla kıvrıla geçerek bir süre ilerledikten sonra nihayet kalabalıktan kurtuldu ve bir koridora girdi. Okul müdürünün odası birkaç metre ilerideydi. Kapının önüne gelen Sherlock Holmes,

derin bir nefes alıp üstüne çekidüzen verdikten sonra kapıyı çaldı.

“Girin!” dedi, tiyatro sahnesindeki bir aktöre aitmiş gibi gürleyen bir ses.

Sherlock kapının tokmağını çevirip itti; bir yandan da tüm bedenini sarmış olan tedirginliği üzerinden atmaya çalışıyordu. Bu odaya daha önce sadece iki defa girmişti: Deepdene’e ilk geldiğinde babasıyla, bir sene sonra ise sınavda kopya çekmekle suçlanan bir grup öğrenciyle. Grubun lideri olan üçlü sopa yemiş ve okuldan atılmıştı; onların takipçisi dört beş öğrenciyse kaba etleri kanayana kadar sopa yemiş, ama atılmamıştı. Sınavda kopya çekilen kompozisyon kendisine ait olan Sherlock Holmes ise bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyleyerek sopa yemekten kurtulmuştu. Aslında en başından beri bu kopya olayından haberi vardı; fakat geldiği günden bu yana okulda diğer öğrenciler tarafından dışlanmıştı. Kopya vermek popüler biri olmasına yetmeyecekti, ama en azından kendisine karşı bir hoşgörü yaratacaksa bu durumdan şikâyetçi olmaya pek niyeti yoktu. Öte yandan, kopyacıları ispiyonlamayacaktı da. Bunu yaptığı takdirde dayak yiyebilir, hatta derisi çatlamaya ve giysilerinden yanık kokusu gelmeye başlayana kadar yatakhanelerde gürül gürül yanan şöminelerden birinin önünde tutulurdu. Okul hayatı böyleydi işte; öğretmenler ve diğer öğrenciler arasında sürekli olarak bir denge bulma çabasıydı. Sherlock bu durumdan nefret ediyordu.

Okul müdürünün odası tıpkı hatırladığı gibiydi: Deri ve pipo tütünü karışımı bir kokusu olan kocaman, loş bir

oda. Bay Tomblinson, kukalı herhangi bir oyunun rahatlıkla oynanabileceği genişlikteki masasının ardında oturmaktaydı. Bu cüsseli adam, kendisine az da olsa ufak gelen bir takım elbise giymişti; kendisini görüldüğü kadar iri olmadığını inandırmak için bu yolu bulmuş olmalıydı.

“Ah, sen Holmes olmalısın. Gel evlat. Kapıyı kapat.”

Sherlock kendisine söyleneni yaptığı sırada, odada başka birinin daha bulunduğunu fark etti. Pencerenin önünde, elinde şeri kadehiyle bir adam durmaktaydı. Bardağın kesme camından yansıyan güneş ışınları, kırık gökkuşağı parçaları gibi odaya yansyordu.

“Mycroft!” dedi Sherlock gözlerine inanamayarak.

Abisi ona doğru dönerek öylesine kısa süreliğine gülümsemi ki, Sherlock yanlış zamanda göz kırpmış olsaydı bu gülümsemeyi kaçırabilirdi. “Sherlock. Büyümüşsün.”

“Sen de öyle...” dedi Sherlock. Abisinin kilo almış olduğunu kastediyordu. Mycroft neredeyse okul müdürü kadar tombullaşmıştı, ama kıyafeti bu durumu iyice ortaya çıkaracak şekilde değil, saklayacak şekilde dikilmişti. “Babamın arabasıyla gelmişsin,” dedi Sherlock.

Mycroft kaşını kaldırdı. “Bu sonuca nasıl vardığını çok merak ettim doğrusu.”

Sherlock omuz silkti. “Koltukların döşemesi pantolonunda paralel izler bırakmış. Arabanın koltuğundaki bir yırtığın birkaç sene önce oldukça amatörce tamir edildiğini hatırlıyorum. O tamirin izi, döşemenin bıraktığı izlerin yanında duruyor.” Durakladı. “Mycroft, babam nerede?”

Okul Müdürü, ilgiyi yeniden kendisine çekmek amacıyla hafifçe öksürdü. “Baban...”

“Babamız gelemedi,” diye nazikçe araya girdi Mycroft. “Alayı, oradaki ordumuza destek olması için Hindistan’a gönderildi. Kuzeybatı sınır bölgesinde huzursuzluk baş göstermiş. Bu bölgenin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet, Hindistan’ı coğrafya ve tarih derslerinde inceledik.”
“Aferin.”

“Yerlilerin yine sorun çıkardıklarını bilmiyordum,” dedi. “Bu haberin *The Times* gazetesinde yer almadığına eminim.”

“Ülkeyi Doğu Hindistan Kumpanyası’ndan geri aldığımızda, oradaki askerler de Britanya ordusuna aktarıldılar. O askerler rahata alışmış olduklarından, ordunun çok daha... sıkı düzenine ayak uyduramadılar. Bu durum çok fazla sorun yaratmaya başlayınca da hükümet onlara *gerçek* askerlerin nasıl olması gerektiğini göstermek amacıyla Hindistan’daki orduya büyük bir takviye yapmaya karar verdi. Hintlilerin ikide bir isyan çıkarması yeterince kötüyken, Britanya ordusu içinde bir ayaklanma kabul edilemez bir durum.”

“Peki bir ayaklanma *olacak* mı sence?” diye sordu Sherlock. Tedirginliği her halinden belli oluyordu. “Babam güvende mi?”

Mycroft geniş omuzlarını silkerek, “Bilmiyorum,” demekle yetindi. Sherlock’un, abisinin saygı duyduğu yönlerinden biriydi bu. Sorulan soruya doğrudan cevap verir, lafı dolandırmazdı. “Ne yazık ki bu konu hakkındaki her şeyi bilmem mümkün değil. En azından şimdilik.”

“Ama sen hükümet için çalışıyorsun,” diye ısrar etti Sherlock. “Olaçaklar konusunda iyi kötü bir tahminin vardır. Başka bir alay gönderip babamızın İngiltere’de kalmasını sağlayamaz mısın?”

“Ben Dışışleri Bakanlığı’nda çalışmaya başlayalı sadece birkaç ay oldu,” diye cevap verdi Mycroft, “ve benim böyle önemli konularda söz sahibi olduğumu düşünmen gururumu okşadıysa da ne yazık ki böyle bir güce sahip değilim. Benim görevim danışmanlık. Sadece bir memurum.”

“Peki, babam orada ne kadar kalacak?” diye soran Sherlock, kırmızı şayak ceketli, göğsünde çaprazlama beyaz kemerler asılı, güleryüzlü ve neredeyse hiç sinirlenmeyen bu iri yarı adamı düşündü. Göğsünde bir yanma hissediyor, ama duygularını kontrol altında tutmaya özen gösteriyordu. Deepdene Okulu’nda öğrendiği tek bir şey varsa, o da duygularını kendine saklaması gerektiğiydi. Hislerini açığa vurduğun takdirde bunlar senin aleyhine kullanılırdı.

“Geminin limana ulaşması altı hafta sürer. Ülkede yaklaşık altı ay kalacaklar ve altı haftalık dönüş süresini de eklersek, toplamda dokuz ay.”

“Neredeyse bir yıl.” Bir an başını öne eğip kendisini topladıktan sonra başını salladı. “Eve gidebilir miyiz artık?”

“Eve gitmiyorsun,” dedi Mycroft.

Sherlock orada öylece durup tek kelime bile etmeden, duyduğu sözcüklerin anlamını kavramaya çabaladı.

“Burada kalamaz,” diye mırıldandı okul müdürü. “Temizlik yapıyor.”

Mycroft bakışlarını Sherlock'tan müdüre çevirdi. “Annemizin sağlığı... iyi değil,” dedi. “Kırılgan bir bünyeye sahip ve babamızın durumu ona büyük üzüntü veriyor. Huzura ve sessizliğe ihtiyacı var. Sherlock'a daha yaşlı birinin göz kulak olması gerekiyor.”

“İyi ama *sen* varsın ya!” dedi Sherlock.

Mycroft iri kafasını üzüntüyle iki yana salladı. “Ben artık Londra'da yaşıyorum ve her gün saatlerce çalışmamı gerektiren bir işim var. Ne yazık ki bir erkek çocuğuna bakabilecek durumda değilim; özellikle de senin gibi meraklı birine.” Sanki bir sonraki haberi ona söylemek işini kolaylaştırıcakmış gibi okul müdürüne doğru döndü, “Ailemizin evi Horsham'da,” dedi. “Fakat buradan fazla uzak olmayan Farnham'da amcamız ve yengemiz var. Sherlock yaz tatilinde onların yanında kalacak.”

“Hayır!” diye bağırdı Sherlock.

“Evet,” dedi Mycroft usulca. “Her şey ayarlandı. Sherinford amca ve Anna yenge seni yanlarına almayı kabul ettiler.”

“Onları hayatımda bir kez bile *görmedim!*”

“Öyle de olsa, onlar akrabamız.”

Mycroft, okul müdürüne veda ederken Sherlock orada öylece duruyor, az önce başına gelenlerin korkunçluğunu idrak etmeye çalışıyordu. Eve gidemeyecekti. Babasını ve annesini göremeyecekti. İçinde on dört yılının geçtiği malikânenin çevresindeki çayır ve koruluklarda keşfe çıkamayacaktı. Tüm kitaplarının durduğu çatı katındaki